

Kort truitje, wel of niet?

(1) Het is nog 's morgens vroeg als mijn veertienjarige dochter in haar jas aan tafel zit. Ze zegt dat ze haast heeft. Als ik vraag of ze toch even wil laten zien wat ze vandaag onder die jas aanheeft, rolt ze met haar ogen en zet haar meest dramatische stem op: "Hoezo? Ik moet zo weg." Ik trap er niet in. De vorige keer dat ze haar jas aan had, sloop ze de deur uit in een kort topje waar haar blote buik onderuit piepte. De jas gaat langzaam uit, en wat ik al had verwacht, ze heeft een te kort shirtje met blote schouders aan. Leuk, maar te kort, te strak en te bloot. Dus helaas, ze moet iets anders aantrekken. Of een hemdje eronder aandoen. Beide opties vindt ze be-lach-e-lijk. Hoe kan ik dat nou eisen? Snap ik überhaupt wel iets van mode? Uit protest gaat ze in een dikke wollen trui naar school. Dat het 25 graden is, boeit haar op dat moment niet.

(2) Mijn dochter heeft een geweldige kledingsmaak. Ze weet als geen ander de beste kledingstukken te scoren, combineert allerlei printen en kleuren. Ze ziet er elke dag en soms meerdere keren per dag ontzettend hip uit, want omkleden is een

standaard onderdeel van haar dagelijkse kledingritueel.

(3) Ik verbaas me soms over de kleding die meisjes en jongens naar school dragen. Zodra de temperatuur stijgt, worden alle laagjes kleding afgepeld tot slechts een klein stukje stof. Nou ben ik echt niet preuts en hoeft je echt niet volledig bedekt de straat op te gaan, maar als ik die stroom pubers op warme zomerse ochtenden zie lopen, lijkt het eerder alsof ze naar het strand gaan dan naar school.

(4) Een paar jaar geleden stuurde de rector van een scholengemeenschap een meisje naar huis, omdat zij in zijn ogen te schaars gekleed was. Zijn actie kreeg weinig bijval. Want was dit niet ouderwets? En hoezo bemoeide hij zich met wat leerlingen dragen? Pubers zoeken toch de grenzen op? Bovendien valt kleding onder de individuele vrijheid van expressie en dat moet je gewoon lekker zo laten. Ik snap die rector wel. Er is toch niks mis mee om kinderen te laten weten dat bepaalde dingen gewoon niet kunnen.

(5) In Nederland zijn de regels over hoe we ons moeten kleden al lang afgeschaft. Nu geldt meestal 'trek lekker aan wat je wilt'. Hoewel dat ook niet altijd helemaal opgaat, want we maken wél onderscheid tussen kleding die we dragen op ons werk en privé. Op kantoor loop je immers niet met een diep decolleté, op slippers of in hotpants. Niemand die daar vraagtekens bijzet, want we weten allemaal dat bij een zakelijke

omgeving zakelijke kleding past. En
privé op de camping vinden we het
75 normaal dat we een korte broek met
knalgele slippers dragen.

(6) Voor pubers is dit lastiger, want
school en privé lopen door elkaar.
Het gaat bij pubers om het individu:
80 ik kleed me hoe ik wil, dus ik besta.
Ze weten niet eens dat er op hun
school kledingvoorschriften zijn waar
ze zich aan moeten houden. Bij ons
thuis zijn er ook kledingvoorschriften:
85 op schooldagen gaat alles wat te
kort, te strak of te bloot is, weer terug
de kast in.

(7) Mijn pubers vinden mijn bemoei-
zucht maar stom. De oudste is
90 sowieso wat behoudender in zijn
kleding, dus die hoef ik niet terug te
fluiten. Mijn dochter vindt die kleding-
regels onzin. Ze betoogt dat voor
pubers kleding de manier is om te
95 laten zien wie je bent of om een

boodschap over te brengen. Ik
probeer haar uit te leggen dat kleding
ook effect heeft op anderen. Of het
nu een korte rok is, dikke trui, hoodie
100 of een te grote spijkerbroek die van
je kont afzakt, dat wat je aanhebt
brengt bij de ander iets teweeg. Dat
kan afkeer zijn, maar ook opwindning.
(8) Toch zit mijn dochter vast aan de
105 dresscode-politie. Het is lastig om
kledingregels op te stellen, omdat het
zich allemaal afspeelt in de gevoels-
sfeer, zowel voor mijn puber als voor
mij. Ik wil haar vrij laten om haar
110 kledingkeuzes zelf te maken, maar
probeer ook om daar enige richtlijnen
in aan te brengen. En dus is er een
vuistregel: als ik het voor de gelegen-
heid te kort, bloot en/of strak vind,
115 dan gaat het uit. Kinderachtig?
Misschien. Ze weet nu in ieder geval
dat ze niet in bikinitop en ultrakort
broekje naar haar werk kan gaan.

*naar een artikel van Saskia Smith,
van de website 'tis hier geen hotel'*